

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobkyně V.D.**, provdané **B.**, bytem..., *zastoupené JUDr. Alexandrem Királyem, advokátem se sídlem L. Poděšť 1883, Ostrava – Poruba*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. července 2009 č.j. DSH/7873/09

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Návrh na upuštění od uloženého trestu i jeho snížení se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Magistrát města Plzně (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 21.5.2009, č.j. VNITŘ/D/338/09, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2002 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že

„byla dne 18.12.2008 v době okolo 00:40 hod. v Plzni na pozemní komunikaci Karlovarské ulice zastavena a kontrolována hlídkou Policie ČR, jako řidička motorového vozidla tov. značky Audi 80, SPZ .... Při silniční kontrole se na výzvu policistů podle zvláštního právního předpisu podrobila dechové zkoušce s pozitivním výsledkem 0,57 promile alkoholu v jejím dechu. Následně se obviněná po řádné výzvě policisty podle zvláštního právního předpisu podrobila lékařskému vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Odborným vyjádřením znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, bylo prokázáno, že v době silniční kontroly měla obviněná v krvi nejméně 0,51 g/kg alkoholu. Obviněná tedy řídila motorové vozidlo na pozemních komunikacích po předchozím požití alkoholického nápoje, a to v době, kdy byla ještě pod jeho vlivem.“ Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí magistrátu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7.7.2009, č.j. DSH/7873/09, tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Včasnou žalobou (původně ze dne 22.7.2009 blanketní a následně dne 28.8.2009 doplněnou) se žalobkyně domáhala, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí magistrátu zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Pro případ, že by soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, navrhla, aby soud upustil od uloženého trestu.

Žalobkyně tvrdila, že rozhodnutím magistrátu i žalovaného byla zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Toto své tvrzení žalobkyně specifikovala v jednotlivých žalobních bodech, které rozčlenila do dílčích částí. Shodné členění soud zachoval i při posuzování uplatněných žalobních bodů.

Část žaloby A.1. Nezákonné omezení práva a lhůty pro vyjádření neuvědomění dotčené osoby o úkonu.

Z odůvodnění tohoto žalobního bodu vyplývá, že výtky se vztahují ke správnímu řízení ve věci zadržení řidičského průkazu žalobkyně, které bylo vedeno u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08.

Část žaloby A.2.1. Nezákonné nevyjádření se k provedeným důkazům, základ prokázání.

V tomto žalobním bodu tvrdila, že magistrát nerovně hodnotil žalobkyni dne 11.5.2009 doručený znalecký posudek Ing. Jaroslava Zikmunda a nevypořádal se s odpověďmi znalce na otázky položené pod č. 2 až 5. Jedná se především o otázku vlivu hladiny alkoholu v krvi v rozmezí 0,51 až 0,56 g/kg a jeho počínajícího vlivu na řidičské schopnosti a otázky rozpoznatelnosti alkoholu v nápoji. Podle žalobkyně magistrát ani žalovaný neuvedly závěry, k nimž při hodnocení námitky nerovného hodnocení důkazů dospěly.

Část žaloby A.2.2. Ústní jednání nesplnilo svůj účel, nepopsání průběhu správního řízení.

V této části žaloby žalobkyně tvrdila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal, že žalobkyně naplnila oba znaky nevědomé nedbalosti. Ústní jednání ve věci vedené přitom nesplnilo svůj účel, kterým je objasnění skutečného stavu věci a dobrání se materiální pravdy. Za nezákonné žalobkyně označila neprovedení důkazu další výpovědi svědků K.D. a P.H., neboť žalobkyně tímto nedostala plnou možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Správní orgán takto postupoval v situaci, když sám dovodil, že z provedené objednávky nápoje nemohlo být zřejmé, kdo si objednal nealkoholický nápoj „Mojito“. Tím podle žalobkyně postup v řízení a samotné rozhodnutí, včetně rozhodnutí žalovaného, jsou zatíženy vadami, které činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, nedostatek důvodů, když je rozhodnutí podloženo pouze spekulacemi. Při hodnocení otázky nevědomé nedbalosti se žalovaný dopustil procesního pochybení, neboť jako správní orgán byl povinen zjistit rozhodné okolnosti, důležité pro rozhodnutí ve věci i bez návrhu a měl respektovat právo účastníka vyjádřit se ke všem důkazům. Podle žalobkyně nebylo možné ji činit odpovědnou za zavinění z porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a to ani ve formě nevědomé nedbalosti dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a závěry o její vině ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., (zřejmě správně zákona o přestupcích) není možno považovat za správné.

Část žaloby A.2.3. Magistrát ani žalovaný se nevypořádaly s provedenými důkazy- všemi, žalovaný vytvořil rozhodnutí zmatečné a nepřezkoumatelné

K tomu tvrdila, že žalovaný se zmatečným způsobem snažil zdůvodnit, proč se magistrát nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalovaný i magistrát přitom některé provedené důkazy ignorovaly. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí musí být i jeho vnitřně rozporný stav, neboť na jedněch místech nastávají skutečnosti opačné k jiným v dalších částech rozhodnutí žalovaným skutečností tvrzeným. Podle žalobkyně rozhodnutí má obsahovat stručný a jasný výklad o tom, které skutečnosti významné pro rozhodnutí věci byly dokazováním shodnými tvrzeními účastnice řízení a svědků nebo jiným zákonem stanoveným způsobem prokázány a které nikoliv, stručný a jasný výklad o tom, o které důkazy žalovaný opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, přičemž u každé jednotlivé prokázané i neprokázané skutečnosti musí stručně a jasně uvést, jak k tomuto závěru dospěl, tedy z jakých důkazů podle jeho názoru závěr vyplývá a jak tyto důkazy ve smyslu § 50 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) hodnotil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně, což rozhodnutí žalovaného neobsahuje.

Část žaloby A.2.4. Nezákonná presumpce vydání rozhodnutí, zavádějící generalizace

Podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 zmiňoval otázku podjatosti podle § 14 odst. 1 správního řádu, tedy ustanovení počítající s možnou podjatostí u jakékoliv osoby, jež se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, přičemž však žalobkyně tímto dovozuje podjatost úředníka provádějícího správní řízení o odvolání proti usnesení Magistrátu města Plzně, kterým bylo dne 15.6.2009 rozhodnuto tak, že J.K., oprávněná úřední osoba, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vedeného pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09 a to z důvodu vznesené námitky jeho podjatosti, spočívající v jeho možném ovlivňování výsledků řízení plynoucího z jeho údajné poruchy chování, která se měla projevit

v rámci ústních jednání. Žalobkyně tvrdila, že v průběhu odvolacího řízení prezentovala odvolací důvody ve věci podjatosti oprávněné úřední osoby a trvala na zrušení usnesení a na tom, aby žalovaný oprávněnou úřední osobu J.K. vyloučil z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku. Pokud tedy žalovaný presumoval před rozhodnutím o odvolání proti usnesení odvolací důvod (zírání na poprsí se zjevnou fascinací) jako, podle jeho názoru, důvod nezpůsobilý ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, je tento postup porušením zásady správního řízení vyplývající z § 2, 4 odst. 4 a § 14 odst. 5 správního řádu. V případě podjatosti oprávněné úřední osoby, úřední osoba nesmí vyjma neodkladných skutečností pokračovat v řízení, a pokud se rozhodování přesto zúčastňuje, je tím dán důvod k užití mimořádných opravných prostředků.

Část žaloby B.1. Počátek řízení: nevyhovění žádosti o změnu místní příslušnosti, úřední záznam

K tomuto žalobnímu bodu žalobkyně uváděla, že žalovaný dne 16.3.2009 udělil souhlas Městskému úřadu Domažlice s vrácením věci magistrátu s odůvodněním, že žalobkyně se zdržuje v Plzni, kde přebírá písemnosti, a že její onemocnění jí neomezuje v běžném způsobu života. Tímto způsobem žalovaný znemožnil postoupení věci z důvodu vhodnosti a ponechal bez povšimnutí, že věc nebyla postoupena usnesením ve smyslu § 131 odst. 5 správního řádu.

V rámci stejné části žaloby žalobkyně upozorňovala, že se prokázala nevěrohodnost policistů podepsaných pod úředním záznamem ze dne 18.12.2008 a poukázala na to, že při ústním jednání si policisté nevzpomněli na znění poskytovaného poučení. Z tohoto postupu dovozovala porušení zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, které zakládá oslabení principu legality ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu a podjatost vedoucího odboru dopravy pro jeho vztah k policejnímu orgánu i zákonu, kdy není schopen posuzovat, zda policejní činnost je v souladu se zákonem.

Část žaloby B.2. Průběh řízení: nerespektování požadavku žalobkyně na upuštění od uložení sankce.

Žalobkyně uváděla, že správní orgán nesplnil svoji povinnost opatřit si podklady pro rozhodnutí, měl se dotazovat na sociální situaci žalobkyně a ze stejnopisu žalobkyní podané žaloby na nečinnost měl její sociální situaci zjistit. Správní orgán tak neučinil a nápravu tak lze dosáhnout postupem podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Část žaloby B.3. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, což žalovaný nezohlednil

Podle žalobkyně informace podle správního řádu, obsažené v odůvodnění správního rozhodnutí, mají být srozumitelné. Na konkrétních větech odůvodnění magistrátu se prokázala jeho nesrozumitelnost, čímž znění odůvodnění rozhodnutí stíhá rozhodnutí takovou vadou, která ovlivnila jeho zákonnost ve věci samé. Odůvodnění rozhodnutí se týká v této části pasáže „další vyšetření – nejistá při chůzi, nejistá při chůzi po čáře, byla vyšetřujícím lékařem hodnocena jako negativní“ a „vyšetření obviněné pod názvy pokus prst – nos nepřesný, Romberg III. je pozitivní, zkouška předklon - záklon je pozitivní, byly hodnoceny negativně“. Z důvodu absence pomlčky v první větě podle žalobkyně nemůže být zřejmé, která (zda obě)

uvedená vyšetření byla hodnocena negativně a která vyšetření byla hodnocena pozitivně a která negativně ve větě druhé.

Část žaloby B.4. Vyloučení z projednávání a rozhodování věci, neplatné nařízení ústního jednání

V této části žalobkyně ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu namítla podjatost úřední osoby J.K., neboť při všech ústních jednáních, zejména však při jednání posledním, kdy se o podjatosti přesvědčivým způsobem dozvěděla, jí permanentně zíral na poprsí s fascinací tak zjevnou, že mohla naznačovat fetišisticko-sadomasochistickou aberaci. Předpokládané rozpoložení mysli dotyčného by pak vysvětlilo, proč nebyl schopen postupovat náležitě podle správního řádu a posoudit případ objektivně a nepodjatě. Podle žalobkyně žalovaný se vypořádal s touto námitkou podjatosti tak, že jako odvolací orgán dospěl k závěru, že zíráni na poprsí žalobkyně není důvod zakládající podjatost úřední osoby. Podle žalobkyně v řízení v mezidobí přitom nebyly činěny jen takové úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné.

K formě předvolání k ústnímu jednání žalobkyně uváděla, že v případě tří ze čtyř předvolání nebyly předvolánky doručeny žalobkyni do jejích vlastních rukou ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu. I v případě, kdy je účastník zastoupen zástupcem, musí být předvolání doručeno přímo účastníkovi podle § 34 odst. 2 správního řádu, má-li v řízení něco vykonat.

Část žaloby B.4.1. Vyloučení z projednávání a rozhodování věci, žalobkyně byla postižena průtahy

Žalobkyně tvrdila, že v rámci odvolacího řízení rozhodovala úřední osoba, která v telefonickém hovoru se zástupcem žalobkyně uvedla, že udělá vše proto, aby úřední oprávněná osoba (JUDr. K.) mohla dojít k závěru, že odvolání není důvodné.

Část žaloby B.4.2. Podání odvolání bylo antedatováno, skutečnosti na sebe logicky nenavazují

Žalobkyně uváděla, že její přípis, kterým došlo k odvolání proti usnesení magistrátu sp. zn. VNITŘ/D/20404/08, který byl doručen 14. ledna a opakovaně 12.3.2009, byl antedatován s cílem odvolání vyřídit zamítnutím jako opožděné.

V další části žalobkyně uváděla, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nepředestřel své úvahy, které ho vedly k připsání odůvodnění v tom smyslu, že z každého magistrátem provedeného důkazu vyplývají v souvztažnosti skutečnosti jím uváděné, které na sebe logicky navazují, přičemž prokazatelně dokazují, že se žalobkyně dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Obsah rozhodnutí tak podporuje závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalovaného k otázce nezaujatosti a nestrannosti svědků v tom smyslu, že zasahující policisty je třeba posuzovat jako nezaujaté a nestranné svědky proto, že při výkonu služby zjistili skutečnosti, o kterých následně ve správním řízení vypovídali jako svědci. Vylučuje-li žalovaný zaujatost a nevěrohodnost svědků jen proto, že jsou policisté a že v průběhu řízení nevyšel najevo jejich osobní vztah k projednávané věci, pak takové argumentaci nelze přisvědčit. Žalobkyně namítala, že v napadeném rozhodnutí absentuje výrok o vypořádání se s odvolací námitkou týkající se jejího nepoučení a nesouhlasila s tvrzením, že řádné poučení je zřejmé z listiny označené oznámení o přestupku.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný v meritorním rozhodnutí připustil, že žalobkyně má možnost vybrat si z více možností formy zaplacení pokuty a nákladů řízení, nicméně tím zabránil žalobkyni uhradit pokutu a náklady řízení jí navrženou formou, cestou pokladny magistrátu. **Žalobkyně dále označila uloženou lhůtu 15 dnů k úhradě pokuty i nákladů řízení za nepřiměřenou a uložení povinnosti uhradit obě platby příloženou poštovní poukázkou, označila za likvidační vzhledem k uložené lhůtě.**

Žalovaný v písemném stanovisku ze dne 10.6.2010 označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Konstatoval, že žaloba v některých svých částech přesahuje předmět řízení (např. vztahuje se i na rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu), v některých částech není žalovaný z obsahu žaloby schopen posoudit, co žalobkyně vlastně navrhuje, resp. proti čemu brojí, v některých částech žaloby jsou uvedeny i nepravdivé skutečnosti. Podle žalovaného bylo o vině žalobkyně rozhodnuto zcela správně a podle zákona. Správní orgány si svůj postup v řízení řádně zdůvodnily.

Z obsahu spisu správního orgánu soud zjistil následující skutečnosti.

Dne 7.1.2009 Policie České republiky, Městské ředitelství Policie Plzeň zaslala magistrátu oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit žalobkyně dne 18.12.2008, spolu s přílohami.

Oznámením ze dne 15.1.2009 magistrát žalobkyni sdělil, že proti ní zahajuje přestupkové řízení.

Magistrát v rámci přestupkového řízení provedl ústní jednání, o nichž vyhotovil protokoly. Podle nich byla žalobkyně dne 18.2.2009 opakovaně seznámena s obsahem jejího obvinění z přestupku a vyjádřila se k věci samé a dne 16.4.2009 magistrát vyslechl jako svědky J.K., M.N. a P.Č. zaměstnance Policie ČR, Městského ředitelství Policie Plzeň, pohotovostního pořádkového odboru, K.D. a P.H.

Součástí spisu správního orgánu je lékařské odborné vyjádření ve věci V.D., vypracované MUDr. Evou Čechovou, znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Z jeho závěru vyplývá, že na základě prokázané koncentrace alkoholu v krvi lze zpětným přepočtem stanovit, že dne 18.12. 2008 v 00.40 hodin se koncentrace alkoholu v krvi žalobkyně pohybovala v rozmezí nejméně 0,55 a nejvýše 0,56 g/kg.

Spis obsahuje znalecký posudek zpracovaný Ing. Jaroslavem Zikmundem, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie ze dne 28. dubna 2009, č. 4884, jehož zadavatelem byl M.B. (původní zástupce žalobkyně). Ze závěru posudku vyplývá, že hladina alkoholu v krvi V.D. se v době silniční kontroly pohybovala v rozmezí 0,51 a nejvýše 0,56 g/kg. Tato hladina alkoholu začíná mít v některých případech negativní vliv na řidičské schopnosti,

ovlivnění se může, ale i ještě nemusí projevit prodloužením reakční doby. Z obecného hlediska koncentrace alkoholu v nápoji 13,3%, nemusí být rozpoznatelná.

Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 20. května 2009 sepsaný magistrátem, při kterém žalobkyně a její zmocněnec byli seznámeni s předloženou spisovou dokumentací ve věci sp. zn. VNITR/D/338/09 a při kterém žalobkyně jako obviněná zodpovídala dotazy položené správním orgánem a bylo provedeno dokazování shromážděnými podklady.

Dne 21.5.2009 pod č.j. VNITR/D/338/09 vyhotovil magistrát rozhodnutí s výrokem uvedeným v prvním odstavci tohoto rozsudku; rozhodnutí podrobně zdůvodnil.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutí magistrátu odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7.7.2009, č.j. DSH/7873/09, tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími výtkami.

Soud ve věci nařídil ústní jednání. V jeho průběhu žalobkyně trvala na podané žalobě a žalovaný navrhoval zamítnutí této žaloby.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22.5. 2012, č. j. 17 Ca 23/2009 - 138, pod bodem I. výroku žalobu zamítl, pod bodem II. výroku zamítl návrh žalobkyně na upuštění od uloženého trestu a pod bodem III. výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že tvrzené porušení práv žalobkyně v rozsahu žaloby v části „A.1. Nezákonné omezení práva a lhůty pro vyjádření, neuvědomění dotčené osoby o úkonu“ a „B.4.2. Podání odvolání bylo antidatováno, skutečnosti na sebe logicky nenavazují“ vyhodnotil jako zjevně nedůvodné, neboť žalobní výtky směřovaly do oblasti správního řízení ve věci zadržení stěžovatelčina řidičského průkazu, které bylo vedeno pod sp. zn. VNITR/D/20404/08. Dále se věcně zabýval dalšími žalobními body uvedenými ve zbývajících částech žaloby, přičemž dospěl k závěru, že uplatněné námitky jsou nedůvodné. Krajský soud neshledal v postupu žalovaného a magistrátu žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Žalovaný a magistrát se vypořádaly s provedenými důkazy v rozsahu nezbytném pro posouzení předmětného přestupku a jejich rozhodnutí nejsou zmatečná či nepřezkoumatelná. Ve správním řízení byly nesporně zjištěny rozhodné skutečnosti, které se vázaly k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty. Podklady pro tyto závěry byly zcela průkazné, počínaje výsledkem provedené orientační dechové zkoušky a potvrzené odborným vyjádřením a výsledkem lékařského vyšetření, kdy provedeným odběrem krve a plynovou chromatografií bylo v krvi žalobkyně zjištěno 0,44 g/kg alkoholu. Pokud se týká posouzení naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty přestupku, krajský soud uvedl, že žalobkyně od příchodu do baru až do doby placení za konzumaci nápoje a odchodu z baru, vystupovala zcela pasivně. Neučinila, byť náznakem, jediný aktivní krok k tomu, aby si ověřila, jaký nápoj a komu je objednáván a mohla tak ovlivnit, že je jí předkládán ke konzumaci nealkoholický nápoj. Pouze v případě, že by se žalobkyně aktivně podílela na objednání nápoje a pro svoji osobu objednala nápoj nealkoholický a po přinesení obou sklenic nápojů obsluhujícím číšníkem si dotazem ověřila, který z nich je nealkoholický, zachovala by míru povinné opatrnosti a své povinnosti řidiče by

respektovala. To se však nestalo. Pokud žalobkyně nevěděla, že tímto svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, pak vzhledem k nastalým okolnostem toto vědět měla a mohla. Jestliže svědkyně K.D. v přítomnosti žalobkyně objednala dva nápoje „Mojito“, jedno alkoholické a jedno nealkoholické, a číšník je přinesl ve stejných sklenicích, žalobkyně měla a mohla vědět, že jeden z obou nápojů je alkoholický. Chyba obsluhujícího číšníka, který vypověděl, že objednávku vyřídil tak, že přinesl dvě alkoholická „Mojita“, nemůže žalobkyni vyvinít a vyvrátit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, neboť tím spíše i v této situaci se očekává dodržení míry povinné opatrnosti řidiče. Návrh žalobkyně na upuštění od uloženého trestu krajský soud zamítl s tím, že při užití moderačního práva ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán mezemi, které jsou zákonem stanoveny. Tyto zákonné limity svazující soud musí být stejné jako meze, které umožňují užití moderačního práva správnímu orgánu. Nemůže-li správní orgán podle ust. § 22 odst. 12 zákona o přestupcích upustit od uloženého trestu, který byl žalobkyni uložen podle odst. 5 citovaného ustanovení, nemůže tak učinit ani soud. Krajský soud vycházel z obsahu návrhu žalobkyně, v němž výslovně navrhla upuštění od uloženého trestu a neuvedla jiné skutečnosti, ze kterých by krajský soud mohl dovodit, že žádá i o snížení uloženého trestu a že uvádí právně významné skutečnosti, ze kterých by mohl soud vycházet.

Na základě kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 112/2012-36, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že krajský soud v projednávané věci *„pochybil, pokud se odmítl zabývat možností snížení uloženého trestu ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů. Je-li v žalobě obsažen návrh na moderaci uložené sankce, i když stěžovatelka výslovně zmínila pouze formu upuštění od potrestání, lze metodou logického výkladu od většího k menšímu (a maiori ad minus) dojít k závěru, že žádala i o snížení uloženého trestu. Proto se krajský soud měl moderací trestu zabývat v plném rozsahu, tj. posoudit i podmínky pro snížení uloženého trestu. V tomto postupu krajského soudu spatřuje Nejvyšší správní soud vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Zdejší soud poté pokračoval v řízení o žalobě. S ohledem na vyjádření žalobkyně (č.l.195 soudního spisu) ve věci nařídil ústní jednání na den 10.6.2013 ve 13:00 hod. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobkyně, resp. jejího právního zástupce. Podle § 50 s.ř.s. k odročení jednání, které zástupce žalobkyně požadoval, může dojít jen z důležitých důvodů. Posledně uvedená podmínka nebyla splněna, resp. její splnění nebylo zástupcem prokázáno. Zástupce žalobkyně byl předvolán k ústnímu jednání včas (31.5.2013 -viz č.l. 197 spisu). Omluva zástupce žalobkyně byla soudu doručena dne 7.6.2013, cca v 11:00 hod. Zástupce nedoložil správnost svého tvrzení, že má na stejný den nařízeno jednání u Obvodního soudu pro Prahu –západ ve věci sp. zn. 13 Nc 65/2012 a že o předmětném jednání byl informován dříve než o jednání u zdejšího soudu. Navíc dotazem dne 10.6.2013 samosoudkyně zjistila, že ústní jednání ve věci sp.zn. 13 Nc 65/2012 bylo nařízeno na 9:00 hod (viz úřední záznam na č.l. 208). Žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru nejsou dány důvody pro zmírnění sankcí, neboť byly uloženy spíše na dolní hranici zákonného rozpětí a žalobkyně neuvedla žádný objektivní důvod, proč by ke zmírnění sankcí mělo dojít.

V souladu s § 75 odst. 1,2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil celý rozsudek zdejšího soudu ze dne 22.5. 2012, č. j. 17 Ca 23/2009 – 138, přičemž s výjimkou posouzení návrhu na moderaci neshledal kasační stížností napadené rozhodnutí jako nezákonné či vzešlé z procesu trpícího vadami, případně posouzení žalobních bodů krajským soudem žalobkyně nerozporovala, nezbyvá než opakovat:

Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které zakládá žalobní legitimaci každému, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, z čehož vyplývá, že žalobní legitimace v tomto rozsahu opravňuje žalobou domáhat se zrušení takového rozhodnutí. Žalobkyně mohla být zkrácena na svých právech pouze v tom rozsahu, v jakém byla jejich nositelkou v průběhu řízení, které bylo završeno vydáním rozhodnutí o přestupku.

Žalobkyní tvrzené porušení jejích práv v rozsahu žaloby v části A.1. vyhodnotil soud jako zjevně nedůvodné, neboť žalobní výtky směřovaly do oblasti správního řízení ve věci zadržení řidičského průkazu žalobkyně, které bylo vedeno u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08. Žalobkyně proto zjevně nemohla být v důsledku tvrzení směřujících do oblasti řízení o zadržení řidičského průkazu dotčena na svých právech, která jí náležejí v rámci řízení o projednávaném přestupku.

Při posuzování žalobního bodu uváděného v části žaloby A.2.1. krajský soud vycházel ze zjištění, že v průběhu řízení o přestupku žalobkyně z vlastní iniciativy předložila správnímu orgánu znalecký posudek zpracovaný Ing. Jaroslavem Zikmundem, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. V daném případě se nejednalo o provádění důkazu znaleckým posudkem provedeným na podkladě ust. § 56 správního řádu, ale jednalo se o důkaz listinou a důkaz skutečnostmi v této listině uváděnými. Magistrát se s tímto listinným důkazem podrobně vypořádal a akceptoval, že Ing. Jaroslav Zikmund stanovil hladinu alkoholu v krvi žalobkyně v době silniční kontroly v rozmezí od 0,51 až do 0,56 g/kg. Současně akceptoval závěr, že z obecného hlediska tato zjištěná hladina alkoholu v krvi začíná mít v některých případech negativní vliv na řidičské schopnosti. Rovněž hodnotil učiněná zjištění společně s výpovědí žalobkyně o množství požitého alkoholu a její výpovědi v tomto směru hodnotil jako reálné. Rovněž za reálné stanovil požití alkoholických nápojů způsobem, jaký byl žalobkyní popsán. Magistrát se zabýval i otázkou možnosti rozpoznání alkoholického nápoje bílý rum v nápoji „Mojito“ se závěrem, že z obecného hlediska koncentrace alkoholu v nápoji 13,3 % nemusí být rozpoznatelná, neboť alkohol se jednoznačně rozpozná při koncentraci 20% a výše. Správní orgán tyto skutečnosti obsažené

v předloženém listinném důkazu vzal na vědomí a pouze ze závěru, že z těchto skutečností neučinil pro žalobkyni příznivý závěr, nelze opodstatněně tvrdit, že se dostatečně nevypořádal s odpovědí znalce na položené otázky č. 2 až 6. Magistrát listinu zpracovanou Ing. Jaroslavem Zikmundem jako jeden z podkladů rozhodnutí hodnotil, skutečnosti zde uvedené ve vazbě na další listinné podklady vyhodnotil pro potřeby definování objektivní stránky přestupku žalobkyně a pokud žalovaný tento postup akceptoval a nerovnost hodnocení listinných podkladů neshledal, podle názoru krajského soudu nepochybil. Magistrát a ani žalovaný v této části podkladu pro rozhodnutí zjevně nenalézaly argumentaci pro vyřešení problematiky subjektivní stránky jednání žalobkyně a proto nehodnotily jednotlivé skutečnosti týkající se vědomého či nevědomého požití alkoholického nápoje v alkoholickém nápoji, ani otázky možnosti rozpoznání alkoholického nápoje bílý rum v nápoji „Mojito“. V postupu žalovaného i v postupu magistrátu krajský soud neshledal porušení procesních ustanovení týkajících se způsobu hodnocení provedených důkazů, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tento žalobní bod krajský soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Při posuzování žalobních výtek obsažených v části žaloby A.2.2. krajský soud vycházel ze zjištění, že v rámci shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí v řízení o přestupku žalobkyně magistrát při ústním jednání konaném dne 16.4.2009 vyslechl jako svědky tři příslušníky Policie ČR a dále jako svědkyni K.D. a svědka P.H. Po provedení výsledku uvedených svědků správní orgán učinil dotaz na žalobkyni prostřednictvím jejího zmocněnce, zda po provedení dokazování má žalobkyně nějaké otázky a zda navrhuje doplnění provedených důkazů, či provedení nových důkazů, či provedení výsledku svědků. Zmocněnec žalobkyně k tomu odpověděl, že nemá nic, co by mohl k věci uvést. Krajský soud dále vycházel z dalšího průběhu přestupkového řízení, kdy magistrát dne 20.5.2009 při ústním jednání pokládal dotazy žalobkyni jako obviněné, provedl vlastní dokazování a žalobkyni prostřednictvím jejího zmocněnce seznámil v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, včetně protokolu o ústním jednání. Zmocněnec žalobkyně nenavrhoval provedení žádných nových důkazů. Na podkladě zjištěného průběhu přestupkového řízení krajský soud hodnotil tvrzení žalobkyně, že neprovedení dalších výpovědí svědků K.D. a P.H. (ve smyslu opakovaných, dodatečných) bylo nezákonné, neboť žalobkyni se tímto nedostalo plné možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Žalobkyně a její zmocněnec byli prokazatelně se shromážděnými podklady pro rozhodnutí seznámeni, byli vyzváni k navržení provedení dalších důkazů a další dokazování nenavrhovali. Pokud žalobkyně hodlala využít svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, byla jí vytvořena možnost tak učinit, a to jak v průběhu jednání, při kterém došlo k provedení důkazů výpovědí slyšených svědků dne 16.4.2009, tak při následném ústním jednání konaném dne 20.5.2009. Možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí žalobkyně nevyužila a další důkazy v žádné z těchto fází v přestupkovém řízení nenavrhovala. Magistrát zajistil provedení důkazů potřebnými svědky, pokud tyto svědky opakovaně nevyslechl, nelze v jeho postupu spatřovat nezákonnost, když správní orgán výslech svědků v potřebném rozsahu provedl, žalobkyně další důkazní návrhy, včetně výsledku dalších svědků či opakovaného výsledku již slyšených svědků, neučinila a s obsahem výpovědi svědků byla seznámena mimo jiné i tím, že svědci byli vyslechnuti v průběhu ústního jednání za přítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce.

V další části této žaloby žalobkyně tvrdila, že žalovaný se při hodnocení nevědomé nedbalosti dopustil procesního pochybení, neboť nerespektoval povinnost zjistit rozhodné skutečnosti v potřebném rozsahu, a to i bez návrhu a nerespektoval právo účastnice řízení vyjádřit se ke všem důkazům. Při posouzení této žalobní výtky vycházel krajský soud z ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, který definuje povinnosti řidiče kromě jiného tak, že řidič nesmí řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být pod jeho vlivem. Současně krajský soud vycházel z ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Krajský soud současně vycházel z ust. § 22 odst. 1 písm. b) téhož zákona, podle kterého přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod jeho vlivem.

Při posuzování tohoto žalobního bodu krajský soud vycházel ze závěru, že pro prokázání, že žalobkyně spáchala přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích, je nezbytné, aby kromě objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní. Podle § 4 zák. o přestupcích přestupek je spáchán z nedbalosti, pokud pachatel nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro posouzení naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty projednávaného přestupku, vycházel krajský soud z obsahu spisu správního orgánu. Z výpovědí žalobkyně, svědkyně K.D. a svědka P.H. vyplynulo, že dne 17.12.2008 před 22:00 hod. navštívila žalobkyně se svou sestrou K.D. bar Štika v Domažlicích. Nápoje objednávala K.D. u číšníka, který přišel ke stolu, a objednala dva nápoje „Mojito“, jedno nealkoholické, míněno pro žalobkyni jako řidičku, a jedno alkoholické, pro ni samotnou. Následně obsluhující číšník, svědek H. vypověděl, že ke stolu K.D. a žalobkyně přinesl dva nápoje „Mojito“, oba alkoholické, které podával ve stejných sklenicích a které postavil před objedávající K.D. a před žalobkyni. K.D. následně objednala dvakrát další nápoje, a to způsobem „ještě jednou to samé“. Zkonzumované nápoje následně zaplatila K.D. Žalobkyně uváděla, že se necítila být ovlivněna alkoholem a že by nerozpoznala, zda pije „Mojito“ alkoholické nebo nealkoholické. Z baru obě vycházely okolo 23:30 hod. Poté nasedly do vozidla, které řídila žalobkyně. Po cestě se nic zvláštního nestalo, až v Plzni na Karlovarské ulici automobil řízený žalobkyní zastavila policejní hlídka.

Situaci, kdy v baru seděla žalobkyně a K.D. a došlo na objednání nápoje, krajský soud vnímá pozici žalobkyně a pozici K.D. výrazně odlišně. K.D. jako osoba starší 18 let byla zcela svobodná ve svém rozhodování v otázce konzumace nápoje ať alkoholického, či nealkoholického. Oproti tomu žalobkyně, v pozici řidičky, byla vázána povinností řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 2 zák. o silničním provozu, které řidiči zakazuje řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v také době po požití alkoholického nápoje, kdy by ještě mohl být pod jeho vlivem. Sama žalobkyně v podané žalobě v rámci uplatněné žalobní výtky připouštěla, že je nezbytné, aby jako odborně způsobilá držitelka řidičského oprávnění zachovala míru povinné opatrnosti a respektovala své povinnosti řidiče. K této proklamaci však zaujala názor, že v dané situaci nebylo zjištěno, že by míru povinné

opatrnosti nezachovala a že by své povinnosti řidiče nerespektovala. S tímto hodnocením posuzované situace krajský soud zásadně nesouhlasí. Žalobkyně od příchodu do baru až do doby placení útraty za konzumované nápoje a do odchodu z tohoto baru vystupovala zcela pasivně a neučinila, byť náznakem, jediný aktivní krok k tomu, aby si ověřila, jaký nápoj a komu je objednáván, aby tím mohla ovlivnit, že jí osobně je ke konzumaci předkládán nápoj nealkoholický a aby tím tak dala najevo vědomí si své povinnosti řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 2 zák. o silničním provozu. Pouze v případě, že by se žalobkyně aktivně podílela na objednání nápoje a pro svoji osobu objednala nápoj nealkoholický a po přinesení obou sklenic nápojů obsluhujícím číšníkem si dotazem sama ověřila, který nápoj je, či není alkoholický, pouze v takové situaci by zachovala míru oné povinné opatrnosti řidiče a své povinnosti řidiče by respektovala. Toto se však nestalo. Pokud se žalobkyně subjektivně cítila v situaci, že nevěděla, že tímto svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, pak vzhledem k nastalým okolnostem toto však vědět měla a mohla. Pokud K.D. před žalobkyní u číšníka objednala dva nápoje „Mojito“ jedno alkoholické a jedno nealkoholické, oba nápoje byly obsluhujícím číšníkem přineseny ve stejné sklenici, měla a mohla vědět, že minimálně jeden z obou nápojů je alkoholický. Chyba obsluhujícího číšníka, který vypověděl, že objednávku vyřídil tak, že přinášel ke stolu dvě alkoholická „Mojita“ nemůže žalobkyni vyvinut a vyvrátit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty projednávaného přestupku, neboť tím spíše i v této situaci se očekává dodržení míry povinné opatrnosti řidiče. Právě na stejných úvahách stojí rozhodnutí magistrátu i napadené rozhodnutí a krajský soud z tohoto důvodu vyhodnotil žalobní výtku v této části žaloby jako nedůvodnou. Ve správním řízení byly nesporně zjištěny rozhodné skutečnosti, které se vázaly k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty, když podklady pro tyto závěry byly zcela průkazné, počínaje výsledkem provedené orientační dechové zkoušky žalobkyně a potvrzené odborným vyjádřením a výsledkem lékařského vyšetření žalobkyně, kdy provedeným odběrem krve a plynovou chromatografií bylo v krvi zjištěno 0,44 g/kg alkoholu.

V části žaloby A.2.3. žalobkyně tvrdila, že žalovaný ani magistrát se nevypořádaly se všemi provedenými důkazy a že rozhodnutí žalovaného je zmatečné a nepřezkoumatelné. Při posuzování tohoto žalobního bodu vycházel soud z ust. § 71 odst.1 písm. d) s.ř.s., které definuje základní náležitosti žaloby, ke kterým kromě jiného náleží definování žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Pokud žalobce takovéto tvrzení podává v obecné rovině, jako v případě projednávaného žalobního bodu, pak ve stejné obecné rovině se správní soud s takovýmto tvrzením vypořádá. K tomu krajský soud dodává, že otázka podkladů pro rozhodnutí je závislá na předmětu vedeného řízení. V přezkoumávaném případě předmětem řízení bylo projednání přestupku žalobkyně. Magistrát v průběhu řízení shromáždil veškeré dostupné podklady, ze kterých formuloval svůj právní závěr o naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku ve vztahu k objektivní i subjektivní stránce a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by ve vedeném řízení magistrát nebo žalovaný některé provedené důkazy mající přímý vliv k předmětu vedeného řízení ignoroval. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný i magistrát se s provedenými důkazy v rozsahu nezbytném pro posouzení v projednávaném přestupku vypořádali a rozhodnutí nenese znaky zmatečnosti či nepřezkoumatelnosti. Tento žalobní důvod byl proto shledán nedůvodným.

V žalobě v části A.2.4. žalobkyně směřovala své žalobní výtky v části vedeného řízení, ve které byla řešena jí vznesená námitka podjatosti vůči úřední osobě J.K., rozhodujícího na úrovni magistrátu a druhé vznesené námitky podjatosti úřední osoby JUDr. R.K., rozhodujícího na úrovni odvolacího správního orgánu. V tomto směru tvrdila porušení procesních ustanovení v rozsahu § 2, § 4 odst. 4, § 14 odst. 1 a odst. 5 správního řádu. Při posouzení důvodnosti této žalobní námitky vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně vznesla námitku podjatosti J.K. dne 8.6.2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí magistrátu. O této námitce podjatosti dne 15.6.2009 rozhodl Magistrát města Plzně usnesením ze dne 15.6.2009, které nabylo právní moci 31.8.2009. Současně ve stejném odvolání podala žalobkyně námitku vůči úřední osobě JUDr. R.K., o které rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje usnesením ze dne 19.6.2009 a které nabylo právní moci 16.9.2009. Toto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje bylo přezkoumáno Ministerstvem dopravy, které rozhodnutím z 28.8.2009 odvolání žalobkyně proti výše uvedenému usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje zamítlo a usnesení z 19.6.2009 potvrdilo. Následně dne 25.7.2009 žalobkyně vznesla námitku podjatosti vůči úřední osobě Ing. Vejpravovi, o které rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje usnesením ze 17.8.2009 tak, že námitka podjatosti úřední osoby Ing. Vejpravy byla zamítnuta s tím, že Ing. Vejprava není vyloučen z projednávání a rozhodování odvolání proti rozhodnutí magistrátu ve věci projednávaného přestupku žalobkyně. Odvolání žalobkyně vůči tomuto usnesení Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze 7.12.2009 zamítlo, předmětné usnesení potvrdilo a toto rozhodnutí nabylo právní moci 5.1.2010. Při posuzování této žalobní výtky vycházel soud z ust. § 14 odst. 3 správního řádu, podle kterého úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesou odklad. Podle § 14 odst. 5 správního řádu vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni.

Krajský soud v rámci uplatněného žalobního bodu se nezabýval samotnou podstatou uplatněných námitok podjatosti vůči jednotlivým úředním osobám, ale posuzoval, do jaké míry žalobní tvrzení porušení procesních ustanovení mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, tzn. na zákonnost rozhodnutí vydávaného ve věci samé, tj. ve věci projednávaného přestupku žalobkyně. V tomto směru nelze přehlédnout, že námitka podjatosti úřední osoby J.K. byla uplatněna žalobkyní až po ukončení dokazování v předmětné věci, a to současně s podaným odvoláním vůči rozhodnutí magistrátu. Z tohoto důvodu nelze usuzovat na to, že oprávněná úřední osoba by činila ještě další úkony, než které je při uplatnění námitky podjatosti oprávněna činit v rozsahu ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu. Vedle této skutečnosti však krajský soud konstatuje, že hlavním rozhodujícím důvodem podporujícím nedůvodnost vznesené žalobní výtky je skutečnost, že v konečném důsledku žádná z uplatněných námitok podjatosti úřední osoby, jak J.K., tak JUDr. R.K., tak Ing. Jaroslava Vejpravy, nebyla příslušným správním orgánem shledána důvodnou a žádná z těchto úředních osob činících úkony v příslušném stadiu řízení, nebyla vyloučena z projednávání a rozhodování věci samé. Tato skutečnost znamená, že i v případě, pokud by v rámci posuzování vznesených námitok podjatosti byl postup příslušného správního orgánu zatížen procesní vadou, jakože nebyl, pak i v takové hypotetické situaci by procesní vada

v tomto směru nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Na základě této argumentace vyhodnotil krajský soud uplatněný žalobní bod jako nedůvodný.

V části žaloby B.1. žalobkyně tvrdila, že žalovaný nesprávně udělil Městskému úřadu v Domažlicích souhlas s vrácením věci žalobkyně k projednání magistrátu. Žalovaný tímto postupem znemožnil postoupení věci z důvodu vhodnosti a ponechal bez povšimnutí, že věc nebyla postoupena usnesením ve shodě s ust. § 131 odst. 5 správního řádu. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu krajský soud ověřil, že v rámci řešení otázky místní příslušnosti správního orgánu magistrát postoupil neformální cestou věc dopravního přestupku žalobkyně Městskému úřadu Domažlice. Tento postup představuje procesní vadu, pakliže je v rozporu s ust. § 131 odst. 5 správního řádu, nicméně tato dílčí procesní vada nemá přímý vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a proto tato žalobní výtku krajským soudem byla vyhodnocena jako nedůvodná.

V další části tohoto žalobního bodu žalobkyně tvrdila, že se prokázala nevěrohodnost policistů podepsaných pod úředním záznamem z 18.12.2008 o dopravním přestupku žalobkyně tím, že při ústním jednání si policisté nevzpomněli na znění poskytovaného poučení obviněné a že porušení zákona o Policii ČR č. 283/1991 Sb. oslabuje princip legality ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Tuto část žalobního bodu krajský soud hodnotí jako nedůvodnou, neboť činnost policie před zahájením řízení o přestupku žalobkyně a výsledky této činnosti nenabývají podobu podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, neboť rozhodující důkazy jsou vytvářeny až v průběhu řádně vedeného správního řízení, po jeho zahájení. Podkladem pro rozhodnutí ve věci samé se však nestaly ani výpovědi svědků J.K., M.N. a P.Č., zaměstnanců Policie ČR, neboť svědci vypovídali vesměs negativně z důvodu časového odstupu mezi prováděným výsledkem těchto svědků a dobou spáchání přestupku žalobkyně a v podstatě nulová vypovídací hodnota každé z těchto tří svědeckých výpovědí nedává ani důvod k vedení diskuze o věrohodnosti či nevěrohodnosti těchto svědků.

V další části žaloby B.2. žalobkyně tvrdila, že nebyl řádně respektován její požadavek na upuštění od uložení sankce a že nebylo správním orgánem přihlédnuto k sociální situaci její osoby. V důsledku toho magistrát ani žalovaný neupustily od uložení sankce a sankci uloženou magistrátem žalovaný ani nesnížil. K této části žaloby krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně v průběhu řízení o projednávaném přestupku opakovaně předkládala příslušné lékařské zprávy, které dokládaly, že žalobkyně podstoupila dne 23.4.2003 lékařské vyšetření a že dne 22.4.2003 podstoupila operaci. Tyto okolnosti týkající se zdravotního stavu žalobkyně magistrát i žalovaný vzaly na vědomí, což vyplývá z odůvodnění ukládané sankce za přestupek, kdy magistrát přihlížel k osobě žalobkyně, která trpí Crohnovou nemocí s chronickými obtížemi a hodnotil, že odnětí řidičského oprávnění jí podstatě ztíží dopravu k lékaři a zaměstnání. K sociální situaci žalobkyně magistrát nepřihlížel, neboť k této situaci se žalobkyně sama nevyjádřila. Zdravotní stav žalobkyně byl současně vyhodnocen v rámci rozhodování o zákazu činnosti, kdy bylo přihlédnuto k potřebnosti řidičského oprávnění při dopravě žalobkyně do zaměstnání a k lékaři. Pokud žalobkyně v průběhu vedeného řízení uplatnila požadavek na upuštění od uložení sankce a pokud magistrát se s takovýmto požadavkem nevypořádal, pak krajský soud poukazuje na rozhodnutí žalovaného, který se s tímto požadavkem již vypořádal konstatováním, že požadavek nemohl být akceptován, neboť upuštění od uložených sankcí vylučuje ust. § 22

odst. 12 zák. o přestupcích a důvody pro snížení sankce neshledal, když akceptoval důvody, pro které magistrát výši sankce odůvodnil. Z tohoto důvodu krajský soud vyhodnotil žalobní důvod v této části žaloby jako nedůvodný.

V další části žaloby B.3. žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a v této souvislosti poukazovala na znění v odůvodnění tohoto rozhodnutí na jeho straně 3 v rozsahu pasáže ... „*další vyšetření – nejistá při chůzi, nejistá při chůzi po čáře...*“. V této souvislosti žalobkyně tvrdila, že informace obsažené v odůvodnění správního rozhodnutí musí být srozumitelné a právě z citovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí je podle žalobkyně nutno dojít k závěru, že rozhodnutí magistrátu je nesrozumitelné. Krajský soud vycházel z obsahu odůvodnění rozhodnutí magistrátu a konstatuje, že žalobkyní uváděné pasáže odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou citací z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, zpracovaným na interním oddělení Fakultní nemocnice Plzeň dne 18.12.2008. Zmíněná citace protokolu o lékařském vyšetření je volným přepisem výsledků dalšího vyšetření provedeného příslušným lékařem a jde o transkripci listiny, která je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí a netýká se o pasáže prezentující právní názory, o které by vydané rozhodnutí bylo opřeno a jejichž nesrozumitelnost by mohla být případným důvodem pro nepřezkoumatelnost samotného rozhodnutí. Navíc protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem obsahuje záznam o odběru krve provedeném 18.12.2008 1:15 hod. žalobkyni a dále údaje vyplněné laboratoří pověřenou vyšetřování hladiny alkoholu, které obsahují též výsledek měření s použitím metody plynové chromatografie a Widmarkovy zkoušky. Tyto pasáže protokolu o lékařském vyšetření přitom znaky nepřezkoumatelnosti nenesou a jsou tím údajem, který je rozhodující z celkového obsahu podkladu pro rozhodnutí. Žalobní výtka vznesená v této části žaloby není krajským soudem hodnocena jako důvodná.

V další části žaloby B.4. žalobkyně opětovně namítala, že ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu vznesla námitku podjatosti úřední osoby J.K. s tím, že v řízení v mezidobí nebyly činěny úřední osobou jen takové úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné. K této žalobkyní výtce se soud navrácí k právním závěrům, které byly zaujaty ve vztahu části žaloby A.2.4. a opakuje, že námitka podjatosti úřední osoby J.K. byla žalobkyní vznesena nikoliv při ústních jednáních, včetně posledního ústního jednání konaného dne 20.5.2009, při kterých J.K. měl vystupovat způsobem, který důvody pro vznesení námitky podjatosti zavdal, ale námitka byla vznesena až následně v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí magistrátu ve věci přestupku žalobkyně. I z tohoto důvodu vystupuje neopodstatněnost tvrzení, že v mezidobí po uplatnění námitky podjatosti nebyly činěny jen úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné, neboť námitka byla vznesena poté, co rozhodnutí ve věci bylo magistrátem vydáno. Krajský soud rovněž zdůrazňuje, že ani případně důvodná výtka mířící na porušení procesních postupů v souvislosti se vznesením námitky podjatosti nemůže zavdat důvod pro nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a to z důvodů, které byly výše ve vztahu k žalobě v části A.2.4. soudem prezentovány. Žalobní výtka v tomto směru není rovněž soudem hodnocena jako důvodná.

V další části stejné pasáže žaloby žalobkyně tvrdila, že byla nesprávně předvolána k ústním jednáním, neboť ve třech případech nebyly předvolávky doručeny přímo žalobkyni do vlastních rukou, ale pouze jejímu zmocněnci. Ve vztahu k této výtce krajský soud z obsahu

správního spisu zjistil, že k jednání nařízenému na 18.2.2009 byla žalobkyně předvolána osobně do vlastních rukou adresáta. Dne 18.2.2009 žalobkyně zmocnila M.B. k tomu, aby jí zastupoval ve správních věcech vedených u Magistrátu města Plzně ve věci vedené pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08 a VNITŘ/D/33809 s tím, že tato plná moc je pro správní i soudní řízení neomezená. K jednání nařízenému na 16.4.2009 byla žalobkyně předvolána prostřednictvím svého zmocněnce M.B. Ústní jednání dne 16.4.2009 proběhlo za přítomnosti žalobkyně i za přítomnosti jejího zmocněnce M.B. Obdobně k ústnímu jednání nařízenému na 20.5.2009 byla žalobkyně předvolána prostřednictvím svého zmocněnce M.B. Jednání dne 20.5.2009 proběhlo v přítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce M.B. Krajský soud vyhodnotil procesní postup magistrátu a shledal, že k prvnímu ústnímu jednání, při kterém žalobkyně jako obviněná k předmětnému skutku vypovídala, nebyl v rozporu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Z předmětu vlastního ústního jednání konaného 16.4.2009 a 20. 5.2009 vyplynulo, že po žalobkyni nebylo žádáno osobní konání a proto krajský soud neshledal při předvolání žalobkyně k ústnímu jednání prostřednictvím jejího zvoleného zmocněnce porušení ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Navíc žalobkyně se obou ústních jednání zúčastnila a na svých právech dotčena zjevně nebyla. Tato část žalobního bodu byla krajským soudem shledána nedůvodnou.

V části žaloby B.4.1. žalobkyně tvrdila, že v rámci odvolacího řízení rozhodovala o podaném odvolání úřední osoba, která v telefonickém hovoru se zmocněncem žalobkyně uvedla, že udělá vše proto, aby bylo možno dojít k závěru, že odvolání není důvodné. Nedůvodnost této žalobkyní výtky soud shledává na základě závěrů, které učinil při projednání žalobních bodů obsažených v části A.2.4. a v části B.4.

V části žaloby B.4.2. žalobkyně tvrdila, že její přípis, kterým došlo k odvolání proti usnesení magistrátu ve věci sp. zn. VNITŘ/D/20404/08 byl doručen 14.1. a opakovaně 12.3. a dovozovala, že tento přípis byl antedatován s cílem odvolání vyřídit zamítnutím, jako opožděné. Tuto žalobní výtku krajský soud hodnotí jako zjevně nedůvodnou, neboť míří na rozhodnutí ve věci zadržení řidičského průkazu a v důsledku tvrzené výtky nemohla být žalobkyně dotčena na svých subjektivních veřejných právech v rámci předmětného řízení při projednání dopravního přestupku.

Nedůvodnost uplatněných žalobních bodů přivedla krajský soud k zamítnutí žaloby postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobkyně v rámci projednávané žaloby využila práva na moderaci trestu a výslovně požádala o upuštění od uloženého trestu. Návrh na upuštění od uloženého trestu krajský soud zamítl, přičemž vycházel ze zjištění, že žalobkyni za projednávaný přestupek byla uložena v souladu s ust. § 12 odst. 1 zák. o přestupcích a podle § 22 odst. 5 téhož zákona pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Ust. § 22 odst. 12 přestupkového zákona konstatuje, že od uložení sankce podle odst. 4 až 11 s výjimkou odst. 10 bod 1 nelze v rozhodnutí od přestupku upustit. Při posuzování tohoto návrhu vycházel krajský soud z ust. **§ 78 odst. 2 s.ř.s.**, podle kterého *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve*

zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li také rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním nikoli v zásadních směrech doplnil a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Opodstatněnost návrhu na upuštění od uložení trestu hodnotil krajský soud na podkladě ust. **§ 11 odst. 3 přestupkového zákona**, podle kterého *od uložení sankce lze od rozhodnutí přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku*. Opodstatněnost návrhu soud hodnotil též na podkladě ust. **§ 22 odst. 12 přestupkového zákona**, podle kterého *od uložení sankce podle odst. 4 až 11 s výjimkou odst. 10 bodu 1 nelze rozhodnutí o přestupku upustit*. Ust. § 11 odst. 3 přestupkového zákona je nutno vykládat jako ustanovení obecné ve vztahu k speciálnímu ustanovení § 22 odst. 12 téhož zákona. Krajský soud zastává názor, že při užití moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., je soud vázán mezemi, které jsou zákonem stanoveny. Tyto zákonné limity svazující soud musejí být zcela stejné jako meze, které umožňují užití moderačního práva správnímu orgánu. Pokud správní orgán na podkladě § 22 odst. 12 přestupkového zákona nemůže upustit od uložení trestu, který v případě žalobce byl ukládán, právě podle ust. § 22 odst. 4 přestupkového zákona, nemůže tak učinit ani soud (obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 46/2008-50 nebo č.j. 6 As 48/2007-58, dostupných na www.nssoud.cz). Návrh na upuštění od uložení trestu krajský soud z těchto důvodů zamítl.

Krajský soud neshledal ani důvod pro snížení uložení trestu. Vyšel především z obsahu žaloby, ve které žalobkyně zmiňovala „jen“ likvidační lhůtu úhrady pokuty, nikoliv likvidační výši pokuty (viz str. 50 soudního spisu). Dále vzal v potaz ust. **§ 22 odst. 5 zákona o přestupcích**, podle něhož *Pokuta od 10 000 Kč do 20 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. b) a podle odstavce 3 a již shora citované ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.* Jestliže obě sankce byly uloženy při spodní hranici zákonné sazby, zastává soud názor, že již pojmově nemůže být splněn předpoklad stanovený v § 78 odst. 2 s.ř.s. pro jejich snížení, neboť se nemůže jednat o sankce uložené **ve zjevně nepřiměřené výši**. V té souvislosti totiž nelze přehlédnout posouzení závažnosti přestupku, jak ji zcela logicky v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyhodnotil magistrát ve svém rozhodnutí. Návrh na snížení uložení trestu krajský soud z těchto důvodů zamítl.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.). Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení o žalobě výslovně vzdal; v řízení o kasační stížnosti mu pak žádné náklady nevznikly (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. června 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová